



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 451/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. decembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]  
[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou SCHULTZOVÁ & PARTNERS, s. r. o., Digital Park II, Einsteinova 25, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka a konateľka Mgr. Denisa Mikušová Schultzová, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 10 C 168/04-24 z 30. septembra 2004 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. decembra 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 C 168/04-24 z 30. septembra 2004 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že až po štrnástich rokoch od právoplatného skončenia súdneho konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 10 C 168/04 sa dozvedela, že predmetné konanie bolo vedené proti nej ako žalovanej a bolo ukončené napadnutým rozsudkom, právoplatným 18. januára 2005 a zaväzujúcim ju na úhradu sumy 1 414 Sk, ako aj trov konania z titulu súdneho poplatku 500 Sk a trov právneho zastúpenia 1 514 Sk.

3. Nahliadnutím do súdneho spisu 8. novembra 2018 sťažovateľka zistila, že Dopravný podnik Bratislava sa žalobou doručenu okresnému súdu 6. apríla 2004 domáhal proti nej ako žalovanej vydania platobného rozkazu z dôvodu nepreukázania sa platným cestovným lístkom 8. júla 2003 na linke MHD č. 93, pričom v návrhu uviedol nesprávnu adresu sťažovateľky „[REDAKOVANÉ]“. Okresný súd 18. mája 2004 vo veci vydal platobný rozkaz, kde uviedol adresu totožnú ako bola označená v návrhu a na túto adresu sťažovateľke platobný rozkaz neúspešne doručoval. Následne okresný súd zisťoval aktuálny trvalý pobyt sťažovateľky prostredníctvom polície aj Registra obyvateľov Slovenskej republiky. Zisťovanie prostredníctvom polície malo negatívny výsledok, keďže v žiadosti adresovanej polícii okresný súd uviedol nesprávne údaje sťažovateľky (priezvisko aj rodné číslo odlišné ako v návrhu na začatie konania). Správnu adresu trvalého pobytu sťažovateľky oznámil okresnému súdu Register obyvateľov Slovenskej republiky potvrdením z 10. mája 2004, doručeným súdu 13. mája 2004. Napriek tomu okresný súd dožiadaním z 22. júna 2004 požiadal políciu o doručenie platobného rozkazu opätovne na nesprávnu adresu „[REDAKOVANÉ]“, zásielku polícia vrátila nedoručenú s tým, že adresát na udanej adrese nie je známy. Okresný súd zrušil platobný rozkaz a s odôvodnením, že sa nepodarilo zistiť, kde sa sťažovateľka ako žalovaná zdržuje a na adrese trvalého bydliska sa nenachádza, ustanovil sťažovateľke opatrovníka podľa § 29 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku pre jej zastupovanie v predmetnom konaní, ktorému následne doručoval aj napadnutý rozsudok.

4. Podľa sťažovateľky „*nesprávnym postupom súdu jej bolo odňaté právo byť účastníkom tohto konania*“, keď okresný súd napriek preukázateľnej vedomosti o jej

správnej adrese trvalého pobytu jej na túto adresu písomnosti nedoručoval, jej pobyt na tejto adrese nezisťoval a nedôvodne jej ustanovil procesného opatrovníka.

5. Sťažovateľka tiež uviedla, že v dôsledku jej nevedomosti o predmetnom súdnom konaní *„medzičasom narástli úroky z omeškania rádovo na niekoľko stovák EUR“*, hoci podľa ňou opísaného obsahu napadnutého rozsudku, ktorý k sťažnosti v celosti nepripojila (prílohou sťažnosti je len druhá strana rozsudku), jej nebola uložená povinnosť platenia úrokov z omeškania z istiny.

6. Návrh na priznanie finančného zadosťučinenia odôvodnila sťažovateľka, ktorá je zastúpená spoločnosťou s ručením obmedzeným, ktorej je jedinou spoločníčkou a konateľkou ako advokátka, tým, že výšku požadovaného finančného zadosťučinenia považuje za primeranú *„vzhľadom na to, že v súvislosti s podaním tejto sťažnosti jej vznikli a v súvislosti s konaním na Ústavnom súde jej vzniknú náklady na právne zastúpenie a hotové výdavky. Ďalšie náklady jej vzniknú v súvislosti s právnym zastúpením vo veci zastavenia exekučného konania...“*.

7. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

*„Základné právo sťažovateľky... byť účastníkom súdneho konania, v ktorom sa rozhoduje o jej právach a povinnostiach, podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, bolo porušené rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 30.9.2004 sp. zn. 10C 168/04-24. Rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 30.9.2004 sp. zn. 10C 168/04-24 sa zrušuje a vracia súdu na ďalšie konanie. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke nemajetkové zadosťučinenie vo výške 2.500 EUR.“*

## II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

10. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

12. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania musí sťažovateľ pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí

uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

13. Ústavný súd pripomína, že nedostatočné náležitosti sťažnosti nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010).

14. Ústavný súd konštatuje, že v sťažovateľkou podanej sťažnosti absentuje podstatná náležitosť sťažnosti, a to pripojenie sťažovateľkou napadnutého rozsudku, a to v celosti. Sťažovateľka k sťažnosti pripojila len druhú stranu napadnutého rozsudku. Ústavný súd s poukazom na uvedené konštatuje, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, ktoré zakladajú dôvod na jej odmietnutie už len z tohto dôvodu.

15. Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

16. Sťažovateľkou napadnutý rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 18. januára 2005, teda v čase presahujúcom viac ako dva roky od doručenia sťažnosti ústavnému súdu, preto je daný aj dôvod na odmietnutie sťažnosti aj pre jej oneskorenosť. Ústavný súd zároveň poznamenáva, že sťažovateľkou tvrdená nevedomosť o existencii

napadnutého rozsudku (doručovaného sťažovateľkou ustanovenému procesnému opatrovníkovi) nemôže zvrátiť zmeškanie lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Samotný charakter sťažovateľkou vymedzených sťažnostných námietok (nesplnenie podmienok pre ustanovenie opatrovníka sťažovateľke v základnom konaní) nasvedčuje ich možnosti uplatnenia v exekučnom konaní, ktoré je podľa tvrdenia sťažovateľky vedené proti nej na základe napadnutého rozsudku ako exekučného titulu.

17. Ústavný súd preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol a vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave 19. decembra 2018